

17 de novembre del 58

Estimat Pràctic: Poc a cosa m'ha
dret la teua carta! Feia dies que no
havia estat tant contenta com després de
llegir-la. Era tota tan estranya que
no se'ni jo matorica els eubòlics que
em feig. Tantarigò d'una manera d'una
trossa, poha de mi, i em feig cada cab.
dell! Sepuei te'm facis una mica al
cànc, desparei el teu triloma i et diu
el que m'empunya a escriure't com
veig p. ho.

En realitat no s'cap capustens.
I equivoques, i encertats en canvi
en el darrer dels tres punts. Pot de
ropte em va prendre una por terrible.

el mal presentiment que d'un dia a
l'altre rebria una carta tua demanant
pau i treva en aquesta correspondència,
cos tuus, no tinc ni el més petit mo-
tiu per pensar-ho, t'ho asseguro. Però
sols cremo que aquesta por ni un dia
va dormir? És clar, pensava jo: l'obli-
gues a fer un treball, com és el d'el-
crime que no li agrada, i ha de
fer-lo per mi capra teu que per ell
no té cap interès. No ho gosaria dir-ho
perquè és prou delicat però tu has de
tenir el cap de fer el que ell no gos-
ria, escriure, però amb mesura i quan
tinguis qualqueu per contar; no això
tuu tota que fas d'escriure fells i
més fells sense dir res i sense parlar
t'agrada.... I vaig anar a fer-ho
dues vegades i a la tercera, ~~vaig~~ vaig
fallar!

Ara no et pensis que et dic

tot així per fer-te repetir la clatania,
els thànies, i en cançons, però i si
ho faig, es paguèu si que no ho prendis
com una espietoria que diris tu. És
un fet que em passa, com també d'altres
i si t'ho conto. Veritat que no t'eu
rius?

Oreis? També estic contenta per altres
coses de la terra catala. Juan va haver
hi, abans d'ahir, aquell petit embolic
amb el franc vaig tenir un moment
de pànic. Demis que no hauries con-
mes la meua actitud i que t'eu reis
una nit amb l'Brinqueta. Era tan
lluny de tí ides que jo tenia de tu en
aquell sentit, que de no suposar que
me hauria sorpres clarosament. Vaig es-
contollar l'E. amb l'amic de buscar
un mot teu que em deixes compren-
dre el que em pensava, i veu el vaig
trobar. Ella va dir-me, a causa de la

meva conferència tot el que tu haves dit,
i no puc quedar tranquil. Ja que heu
he vist que en dies que estaves con-
tent que hagies trobat una bona com-
panya, no he llegit res més que el que
sempre he esperat de tu. I perquè saps
que en correspondria, i que ho est-
imaria com jo, és pel que t'he dit
tota aquesta cosa que saps. Ara cal
que t'alegris que l'encicleta et va
encolar si et va dir que era un ca-
pella.. És un pare que com molt te
deus tu no és el marit, encara que no
si dir-te el seu pare, ni de quina orde.
És un cas curiós el que m'ha passat
amb aquest seupor. És pas intenció,
el que m'ha dit a ell, sius un
fet que si no fos tan llarg t'el con-
taria, però ja ho fare un dia de parlar
la. És un temperament alegre de na-
tural, molt optimista i amb una filo-
sofia pròpia per a ús de la seva mental.

tra que no deixa d'èsser ben interessant.
Per cada estat troba una paraula de con-
sol; per cada defalliment un puntal; per
cada feblesa una corona i un armaris
a la creu que no són menys tot
i no són ho gens. Això que pot sem-
blar un inconvenient perquè crea va-
rietat i no ho és i que actua
d'estímul. La veritat si hi restarem
morta...!

ells ni' estaven gens que no haguessin
desobert la seva personalitat. Possible-
ment tampoc no les rambla fet ni troc-
tant les veus ni ell no hagués volgut,
perquè tenia tan poc de començament el
altre companyer seus d'aquesta casa, i
amb tanta de fora que ni havia de que-
re per comparació, fracassaria. Tanque
ho convingués millor, per posar-te una
comparació. Hi ha la mateixa distàn-
cia d'ell al Da. li que d'en Sale, o de
tu al sempre d'innocència!

Ot amic meu! mai no hauré restit
res de semblant. És cert que em heu
dit moltes coses i és cert que m'heu
fet d'actes ben fets dels nostres es-
tats. Però no he quedat perplexa quan
he llegit de qui heu sigut capaç per
mi!!! He el fígoti et dic? És home.
He, si és veritat, me'n vaig deuen-
tar matris del Seminari per deslligar el
meu amic d'aquesta visió. Ah! però
ja no estareu tranquil·la fins que m'ex-
pliqueu una mica més aquest enigma,
i que em digueu quin peccat heu es-
tat que mereixi un càstig tan so-
límpic. Ben posari a fer penitència
de seguida, no teneu.

¿Justament té el deure per mi?
La persona que heu dit me'n peni-
tència del tan fígoti! Ara sí que
no ho entenc gens ni una. L'única
cosa que se m'ocorre pensar, és que
no teneu por que m'escameu de fer

i t'ha posat aquesta inmundície, que
diu el Sr. Ribá, per primer pos. Si jo més
estimats amic, no cal que et molesti.
Bun vaig encantar de tu quan anaves
amb la cana neta i no acostumes a fer
reformes en els meus jocs, cada dia,
i menys per una cosa tan petita.

Quedo de scriure t' després de llegir
el diari d'avui, (ja sou a 19) i és una
mala cosa. Bun veute influenciada per
l'alt estil de da Tullá i teniu meravel-
losa te com el meu god. Si ho t'hi
fics aquest temps dies eres tan útil-
remant com jo, pare hi! Aquest article
d'avui, m'ha fet pensar en mes "Com-
posicions" que t'Esperansa escriu quan
anava a l'escola i que publicava un
setor avana prou. "Iu allonís heus
tenido quanlo nos han dicho que
iramos de paseo! Saldrnos solamente
los de la clase de las mujeres porque
vanos a visitar el Museo" ... seta el
muy bonito, Manuel!

florien rose. un veig veure de ser tan
feminista, quan fins les flors en donen
l'exemple. elles té van de cara a l'hi-
vern, se' cluiten amb dies freds i ni-
fols ni fa no fa com jo, i en canvi,
saben obrir-se tan sempre encara,
una mica escabellada, però amb una
olor tan fina!

Fansava en tu, pensava en les roses,
i et veig veure tot arraulit allà a la
terra llana amb aquella bata dels clots
de la tardor. tres una mica massa lluny
una mica massa solaire; però hi era
i jo tenia en la meua presència tot
el que volia, potser més del que volia
en el primer dia de la meua con-
vallescència n.º 16.

Després vas collir per tu la rosa
més serena, potser no era la més bo-
nica però què hi fa? i va dir-te pel
que vas llegir, tot el que jo volia; una
mica de olor, una nota a més en quell

dià gris.

altra vegada t'envio cinc follets
atapeïts: perdona. d'escriure és un
nisi per mi: és la salut a dir que
hi haques tropicidians, d'aquesta mena,
però en caldrà acure. ho.

Adieu. Jera

Merce'

Se'n va! sempre en deixo coses. En
primer terme l'Enriqueta ja va dir.
me que aquelles bestiola no t'havien
agradat gens, que les vas trobar un
bonyol i en veng respirar. és la que mal.
qui fer merita paper, i no si' fa un
molet, d'aquests i menys graciosos; però
el que en fa gràcia és que d'iques que de
vas trobar petit, i en canvi que cucareques,
sis a l'è. que els hi fa tant com en fa pos-
sible. A qui he de encare?
Enrime a l'Enriqueta el que deis de la
història de Catalunya. a canvi hi ha una però no si'
si' és aquesta. Si no he' n'ots que la deixari a la
curia?